

המוסר שבספירת העומר הרה"ג רבי ינון גמליאל שליט"א

צטוינו לספור שבעה שבועות מיום אל יום. תמימות תהיינה עד הגיענו ליום החמישים עצרת תהיה לכם והוא חג מתן תורתנו.

בוודאי שאין עיקר ותכלית הספירה רק כדי שנגיע ליום החמישים, דהרי הייתה יכולה התורה לקבוע יום ותאריך מסויים כמו בשאר המועדים. אלא וודאי, יש עיקר ותכלית לעצם מעשה ומהות הספירה, עד כדי שכביכול בלעדי הספירה לא נגיע לא נגיע ליום החמישים. ביאר הרב הגאון ר' אפרים לונטשיץ בעל ה'כלי יקר' בספרו 'עוללות אפרים': דרך בני אדם שכל דבר חשוב אצלם יתנו לו מנין כסף וזהב. אבנים טובות ומרגליות, הם לא נמכרים במשקל או בנפח, אלא לפי יחידות. מפני שכל אחד חשוב ומיוחד לעצמו. אבל דבר שאינו חשוב כל כך אינו נמנה לפי יחידות. כדוגמת התבן והקש, הם נמכרים בחבילות או בשקים. ואף תוך כדי אסיפה לא קפדי אינשי על הנושר וכן כשרוכש אדם משאית מלאה חול לצורך בניה וכדו' כמה מתפזר ואובד בהובלה וכמה בשעת פריקה. והוא, משום שחשיבותם לא ביחידות אלא בריבוי בלבד, הכל לפי חשיבות והערך הניתן לו.

במנין בני ישראל נאמר 'שאו את ראש' וכן נאמר 'במספר שמות לגולגולתם', משום שעם ישראל חשיבותו אינה רק מפני ריבויים. אלא כל אחד ואחד חשוב בפני עצמו, כשעושים רצונו של מקום מאבדים את החשיבות של מספר היחידות ונמנים כעפר שחשיבותו מפני ריבוי ולא מצד עצמו. אומות העולם לא נמנים אלא לפי אומות. וכמו שאומר דוד המע"ה

בתהלים (פ"ד) 'אֶזְכִּיר רָהֵב וּבָבֶל לְיָדַי הִנֵּה פִלְשֶׁת וְצֹר עִם כּוֹשׁ זֶה יָלַד שָׁם'. פירוש, הם נזכרים ונמנים בתור אומה לעצמה. רהב, בבל, פלשת צור עם כוש. וְלָצִיּוֹן יֶאֱמָר אִישׁ וְאִישׁ יָלַד בָּהּ, כל אחד חשוב בפניו.

אך חשיבותו של כל אחד הוא בשלימותו. והשלימות נבנית במעשה היום יום שלו. כל החיים בנויים ומורכבים מרגעים ודקות בודדות, שבהצטרפותם נעשים ימים שבועות חודשים ואף שנים.

כל רגע הוא חשוב בפניו, בו יכול אדם לקנות עולם שלם כאמרם ז"ל יש קונה עולמו בשעה אחת. כל רגע שלא מנוצל כראוי הוא אבידה שאינה חוזרת ואין לו תקנה. מעוות לא יכול לתקון. וחסרון לא יוכל להמנות. רגע זה לא מצטרף למנין כיון שאבד חלף הלך לו. לכן המשכיל

עושה חשבון של כל רגע כד י

השמחה ב"ג בעומר בהשפעת התורה הרה"ג רבי דוד שטרן

לע"נ מרת חנה ורשב"ק בת הג"ר חזקיהו יוסף ע"ה נב"ע ל"ג בעומר

שערי שמים פתוחים בימים אלו

ידועים דברי הזוהר הקדוש שבשבעה ימים שאחר פסח שני (בספירת ה'הוד') השערים פתוחים, והמשמעות הפשוטה היא שבזמן זה התפילה מתקבלת ביתר. ויש בזה נידון האם השערים כבר פתוחים מפסח רק שלא נסגרים עד זמן זה או שנפתחים במיוחד בשבוע זה, ולא נכנס כאן לאריכות זו.

סיבת השמחה ב"ג בעומר

בדקדמונים (עד הארי הק') ל"ג בעומר מוזכר כיום שמחה בגלל שבו פסקו תלמידי ר"ע מלמות, וכן מובא במאירי שכותב שכן קבלה מהקדמונים. וב האר"ק וגי'לה שזהו יום שמחתו של רשב"י, וידוע שהיה אחד מצדיקי צפת שהיה מתאבל על החורבן עד שהיה

*ייש"כ להרב י.מ קניגסברג על כתיבת ומסירת השיעור.

משנת חכמים מתורתם של רבותינו

הראשונות אינו בר עונשין. ואומר הכתוב 'חשב עם קונהו', החשבון של כל אחד עם קונו מתחיל 'משנת המכרו לו', מאותה שנה שנמכר ונמסר להיות בר עונשין ועד שנת היובל, סוף חמישים שהיא שבעים לחייו, לפי אותן שנים 'שיב את גאולתו' צריך לחשב טוב את רגעיו שיהיו ראויים לבוא במנין ולקנות שלימות. ואלו אנשי החומר, שראשם ורובם בענייני החומר מכלים את ימיהם מבלי לחשב עם קונם, מראים שכל חייהם אינם חשובים.

באה התורה לרמז זאת בספירת העומר שסופרים עד יום החמישים. שיש להחשיב את הימים, לפי יחידות כל אחד לעצמו במשך חמישים שנה. משנת עשרים עד שנת שבעים שיהיו תמימות.

עד גיל עשרים האדם כציץ השדה, כמו שנאמר "אנוש כחציר ימיו כציץ השדה כן יציץ". אין התבואה עומדת בקמותיה, אין אדם עומד על שדהו עד שתעמוד בקמותיה שאז נותן אל ליבו לשמרה כראוי ולקוצרה בזמן הראוי. כן האדם משנת עשרים הוא כתבואה העומדת בקמותיה שאז הזמן משנת עשרים הוא כתבואה העומדת בקמותיה שאז הזמן שראויה להעביר עליה חרמש, 'מהחל חרמש בקמה' תחל לספור ולמנות כל רגע. וכשהיו ימים תמימים, יגיע ליום החמישים וצותה תורה והניף את העומר מוליך ומביא לעצור רוחות רעות של כפירה ומתיחות.

מעלה ומוריד לעצור טללים רעים. אז יהיו כל מעשיו מנחה חדשה לפניו יתברך יעלו לנחת רוח, בכורים לה'. יהיו עולה רצויה וחביבה המעלים ריח ניחוח.

הרה"ג רבי יעקב ישראל בייפוס

החובה הגדולה להדריך קטנים להליכה בדרך ה'

"אמור ואמרת - להזהיר גדולים על הקטנים" (רש"י). אמור הגר"ש פינקוס זצ"ל בספרו "תפארת שמשון", שנצטוונו כאן שהגדולים יזהירו את הקטנים על שמירת המצוות. ואין הענין כאן מצד מצוות חינוך, אלא אזהרה ולא דאורייתא שלא להביא את הקטן לעבור איסור. רבים נכשלים בזה, מחסרון ידיעה.

אסור מהתורה להביא קטן ליד עשיית איסור בידים, ואפילו לתינוק בן יומו. כגון להרים ילד בשבת, כדי שיכבה את האור. או לתת לו לטלטל חפץ ברה"ר. כל אלה הם איסורים מדאורייתא. וכן אסור להאכיל אפילו תינוק מאכלות אסורות. ואין חילוק בזה אם האב מביא את הילד לעשות את האיסור, או אדם אחר.

בנוסף לכך **מוטל על כל אדם לחנך את בנו ואת בנותיו לתורה ולמצוות**, כדכתיב (משלי כב) "חנוך לנער על פי דרכו". כל ילד שהוא בר הבנה, חייבים להפרישו מכל עבירה. זה כולל דיבור לשה"ר או שאר דיבורים אסורים כגון שקר, קללה ומחלוקת.

אמנם בענין לעבור על איסורי דאורייתא, יש הרבה שיטות בפוסקים, שחיוב זה מוטל על כל אדם ולא רק על אביו. לכן כל מי שרואה ילדים העוברים איסור חייב להפרישם.

אברהם אבינו שכל חייו מסר נפשו לקיום המצוות ולתיקון העולם במלכות שמים, נאמר עליו (בראשית יח) "כי ידעתיו [אהבתיו] למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' וגו'. דהיינו, **כל אהבת ה' אותו והסיבה לקיום כל ההבטחות, נבעו מכך שחינך את בניו ללכת בדרך ה'.**

כך גם אנו כאשר נשים לב למשימתנו הגדולה, לחנך ולהדריך את ילדינו בדרך התורה, ודאי שנזכה לאהבת ה' אותנו ולסייעתא דשמיא ולרוב ברכות.

סוד הימים שקודמים לקבלת התורה

בספר "אוצרותיהם אמלא", מביא הגר"א טורק שליט"א בשם אחד הגדולים: "ארבעים ותשעה הימים של ספירת העומר, הם ארבעים ותשע פעמים שבהם אנו מבטאים את השתוקקותנו. אנו אומרים בשפתותינו "אקב"ו על ספירת העומר". ובכל פעם אנו מברכים ומודים מחדש להש"ת שהוא מקדש ומטהר אתנו ע"י קיום מצוותיו. **ורק אחרי ארבעים ותשע ברכות כאלו, אנו מסוגלים לקבל את התורה.**

הרש"ש מביא בספרו "נהר שלום" בשם המקובלים, כי כעין צורת ההתנהגות של אדם בימים אלה, כך תהיה ההנהגה עמו משמים בכל השנה כולה.

זאת אומרת, שבימים אלה הקב"ה

יושב כביכול ומצפה לראות כיצד האדם מנצל אותם להתעוררות עצמית. עד כמה הוא מוכן להקדיש מעצמו להתעלות. כיצד הוא מתכוון לקבל את התורה, ולפי זה **משייע עליו הקב"ה רוב שפע וסייעתא דשמיא**. כי כדי שהתורה תהיה לאדם סם חיים, מרפא למידותיו ולנגעי רוחו, צריך הכשרה והתעוררות עצמית ראויה. זהו סוד הימים שקודמים לקבלת התורה.

הספירה הינה ביטוי למהות חג מתן תורה

בפירושו על התורה מעורר הגר"ר הירש זצ"ל, בדברו על הפסוק "וספרתם לכם ממחרת השבת", נקודה חשובה: הן כל התיחסות התורה לחג השבועות היא רק בהקשר לספירת העומר, אפילו תאריך נקוב לחג זה לא נקטה התורה במפורש. התורה רק מצוה לספור חמישים יום החל מ"מחרת השבת", ובהמשך היא אומרת "וקראתם בעצם היום הזה מקרא קודש יהיה לכם" וגו'. לא נאמר כאן במפורש שמדובר ביום הששי או השביעי לחודש השלישי לצאת בני"מ מצרים, כפי שהיא מציינת בחגים אחרים.

הסיבה לכך: "חג מתן תורה אינו מתיחס לעובדה של נתינת התורה לישראל, אלא הוא **חוגג את הכנת עצמנו להיות ראויים לקבלת התורה**. היום שלפני מתן תורה, הוא המיוצג

לקחה של תורה

נקודות מוסר לשולחן שבת

ע"י יום החמישים לספירת העומר. הוא יום שבו ישראל היו מוכנים ליעודם הגדול - לקבל ולשאת את התורה."

"משונה הוא חג השבועות משאר כל החגים! בכך שהוא אינו קרוי על שם מצוות הנהוגות בו, אלא הוא קרוי "שבועות", על שם הספירה שהכנייה לקראתו. גם עיקר מתן תורה לא היה כלל באותו יום ובאותו מעמד של הר סיני. שהרי תר"ג מצוות נאמרו לעם ישראל במשך ארבעים שנה. הקב"ה עצמו גילה את משמעות יום זה, שאינו אלא הקדמה לתורה שתימסר ע"י משה. הוא בא לאמת לישראל, שה' יכול לדבר אל האדם, ואכן דיבר אל משה, ומכאן ואילך נקבל באימון את דברי משה המוסר לנו תורה מפי ה'."

מתבאר מדבריו אמר הגר"א טורק בספרו, **שכל מהות חג השבועות היא הכנה**. לכן גם שם החג הינו חג השבועות על שם שבעת השבועות שקדמו לו. כי כל החגיגה אינה בגלל קבלת התורה, בפועל, אלא בגלל שנעשינו מוכשרים לקבל בו את התורה. מכאן שכל דרך עבודתו הרוחנית של איש ישראל, בלי הכנה, השתדלות והשתוקקות לא זוכים לשום מעלה. ומהות ימי הספירה היא הכנה לקראת קבלת התורה. להגביר כיסופים ותשוקה לזכות בתורה.

בין הברכה על ספירת העומר בספק

הרב יהודה נחמן זעפרני ♦ קהילת בית יצחק

השו"ע ס' תפ"ט ס"ז "הומדקדקים אינם סופרים עד צאה"כ וכן ראוי לעשות", וביאר המשנ"ב י"ד דמן הדין אפשר לספור משתחשך שהוא ספק יום ספק לילה ומשום דספירה בזה"ז דרבנן לרוב הפוסקים וספק דרבנן

לקולא.

וצריך להבין היכי מהני לענין ברכה והלא סב"ל. ומהגאון ר' אשר וייס שליט"א שמעתי להקשות ביותר מפסק המשנ"ב בכמה מקומות. א. תקפ"ח סק"א גבי שופר בביה"ש דיכול

לשמוע אבל בלא ברכה. ב. תרנ"ב סק"ב גבי לולב בביה"ש דנוטל אבל בלא ברכה. ג. תרפ"ז סק"ה גבי מגילה במי שלא שמע עד ביה"ש שאינו מברך, וצריך להבין מ"ש מספיה"ע.

מקור נוסף גבי עירובי חצירות ס'

קהילות קודש

מתורת יישובי בני הברוש

שצ"ג כתב המשנ"ב שאפשר להניח עירוב ביה"ש אבל לא יברך ומציין לביאורה"ל ס' רס"א ביאורה"ל ס"א ושם כתב שיברך ואע"פ שבכ"מ בביה"ש לא יברך שאני עירובי חצירות שהקילו בו.

המשך בעמ' הבא <<<

יו"ל ע"י
משנתה של תורה - רכסים ©
054-846-8706
Mishnatar@gmail.com
153-4-653-1557

לרפואת
יוסף משה בן אורה
בתושח"י

זמני היום - לאופק רכסים

10:21	סו"ז תפילה	18:54	הדלקת נרות
12:36	חצות	05:48	ניץ החמה
19:24	שקיעה	08:22	סוּזְקָ"ש: מג"א
20:04	צאת שב"ק וי"ט	08:32	מג"א - 72
20:36	ר"ת	09:13	גרא

אבות פרק ד'

לקוחות כללית ברכסים

קיבלתם תוספת שבת לבריאות!

מרפאת שבת זמינה! מרפאת סביון, רח' סביון 40

שעות פעילות: ליל שבת 18:00-20:00 | שבת 8:00-12:00
מנהל קשרי קהילה לשירותכם! דני בוקבזה 054-8457898

משנת המיסור
מאוצרו של מין המשגח זצוק"ל

'אבא שלי רוצה להתפאר על ידי קיום המצות, אני רוצה להתפאר בדברים אחרים'

מן המשגיח רבי דב יפה זצוק"ל

איך נדע שהילדים ימשיכו בדרךנו

"מתהלך בתמו צדיק אשר בניו אחריו" (כ.ח)

בפסוק זה כתוב יסוד, שהחושב שאם הוא האבא הולך בדרך הישרה של קיום התורה והמצוות מובטח לו שגם בניו ימשיכו, יידע, שדווקא מי שמקיים המצוות בדרך של תום ושלימות הוא יכול להיות בטוח.

רבינו יונה מדייק זאת מלשון הפסוק, 'מתהלך בתמו' - שעושה ומקיים את המצוות בשלמות בגלל שרוצה לקיים את מצות ה', הוא נקרא 'צדיק', ורק לכזה אדם מובטח 'אשר בניו אחריו', רק לו יש ברית כרותה שבניו יזכו מכוחו, אבל מי שמקיים את המצוות בגלל שרצונו לרכוש כבוד ותהילה מן הבריות, הגם שגם הוא ודאי יקבל שכר טוב על חלקו שעשה, אבל הוא אינם מן הצדיקים שהברית כרותה להם ולזרעם. וכן מבואר בפסוק 'ביראת ה' מבטח עוז ולבניו יהיה מחסה' (לעיל י.כז), שרק מי מקיים את המצוות מכוח יראת ה' הוא יזכה שלבניו יהיה מחסה.

יש לעיין, האם ההסבר בכך הוא, שזה שכר למי שמקיים מכוח שהולך בתומו, או שזה דרך הטבע, כשהבנים רואים את האבא הולך בתומו, הם רואים דוגמא כזו לכן הם מושפעים ממנו, אבל כשהם רואים שהאבא עושה בשביל להתפאר הם לא כל כך מתעוררים מזה, הם חושבים לעצמם --- **אבא שלי רוצה להתפאר על ידי קיום המצות, אני רוצה להתפאר בדברים אחרים**. בעצם, כל דבר נקרא על שם התכלית. אם לומד בשביל לקבל כבוד, אז נקרא שהוא עוסק בכבוד, לעומת זאת אם אחד עובד בשביל שהוא יוכל ללמוד, זה נקרא שהוא עוסק בלימוד.

מהו ההבדל בין צדיק לתמים? צדיק זה מי שמתרחק מהעבירות ומקיים את המצוות, אבל הוא **לא עובד את ה' בפנימיות**, אבל התמים משתדל לתקן את מידות נפשו, הוא מגרש מקרב לבו את הקנאה, התאוה ואהבת הכבוד ומגיע למידת היראה והבטחון, לכן רק אחרי שהאדם מגיע למעלת היראה יעלה למידת התמימות. הצדיק מצד החשק, היה חשק לפרסם את מעשיו, זה שהוא לא אוהב כבוד, אבל הוא מתגבר על עצמו ואינו מפרסם, מה שאין כן התמים, הוא **כבר צוחק מהכבוד**, בשבילו זה משחק ילדים.

מחדש לנו כאן שלמה המלך ע"ה, כי הצדיק אע"פ שעדיין לא הגיע למעלת התמימות, כיון שאת המצוות הוא מקיים בשלמות 'בנתיב התמימות', הוא יזכה שבניו יזכו מכוחו. וכן כיון שהוא מרגיל את נפשו במידת התמימות ולכן אינו מפרסם את מעשיו, הוא יזכה לטוב הזה לו ולבניו.

רבי חיים מוואלז'ין (אבות פ"ה מ"ב) מפרש את הפסוק: שמה שהצדיק יגע בעצמו, אצל בניו זה כמעט כמו

>>> המשך קהילות הקודש מעמ' קודם

ישנם מקומות נוספים שמצינו שמקיים מצוה מדרבנן ויש לידע הכלל מתי מברכים.

ובספיה"ע עצמו מצינו גבי מי שלא ספר בלילה דסופר ביום בלא ברכה (ש"ע ס"ז) והיינו משום המח' אי ספיה"ע זמנה רק בלילה או גם ביום. ולכאז"ל נימא דמשום ספק דרבנן לקולא נימא דיברך.

והביאור בזה ביאר הגר"א וייס

טבע ובקל ישיגו את זה. על כן עשרה ניסיונות נתנסה אברהם אבינו, להודיע חיבתו לפני המקום, כלומר שבניסיונות אלו שעבר הוא בבחינת 'אבינו', לכן אנו רואים במשך הדורות שאנשים פשוטים נתנסו בניסיונות של מסירות נפש והיו מוכנים לקדש את ה', יהודים פשוטים **עוזבים את חוצה לארץ ובאים לארץ ישראל**, כיון שאחרי שאברהם אבינו עבר אותם, לנו זה כבר בקלות יחסית.

"מלך יושב על כסא דין מורה בעניו כל רע" (כ.ח)

כאשר מלך יושב על כסא דין, על ידו סקירת עיניו, הוא מרחיק כל רשע ורע, כי הם פוחדים פן הוא יכיר ברעתם ובתרמיתם, כיון שהוא חכם ואוהב את הדין והיושר, וגם היכולת בידו לפשוט ולהעניש את הרשעים. פסוק זה נכתב בהקשר הפסוק שלאחריו.

להערות: ia0527658778@gmail.com

אלונה הלכתא
נידוני הלכה לשורר המעינים

כמה מנהגים בל"ג בעומר
הרב ישראל ארלנגר

השערים פתוחים

בשבוע החמישי לעומר, יש לזכור את דברי הזוהר [בהעלותך דף קנ"ב ע"ב] שמי"ד אייר השערים פתוחים למשך שבועה ימים ומשם ואילך השערים נעולים. ועיין בפתחת זוטא [סי' י"ז ס"ו] שהשערים פתוחים גם למי שלא זכה עד עכשיו, ובאותם ימים נעשה אינו זוכה כזוכה, עיי"ש. וע"כ ראוי לנצל ימים אלו.

הליכה לכותל המערבי בשבוע זה

ובשו"ת שומע ומוסיף [ספירת העומר עמ' ח'] כתב דמי שהולך בימי הספירה לכותל המערבי, ישתדל ללכת בשבוע החמישי דוקא, מכיון שיש בו שתי מעלות, א] דהכותל הוא שער השמים ופתח פתוח לשמוע תפילתו כמובא בפרקי דר"א פרק ל"ה. ב] שהשערים פתוחים בשבוע זה. וא"כ סגולתם גדלה עד למאד לבל יחזרו התפילות ריקם.

ל"ג בעומר בציון הרשב"י

מנהג קדום כבר למעלה מחמש מאות שנה לעלות לציון הרשב"י במירון ביום ל"ג בעומר, וכפי שהובא בשער הכוונות [דף פ"ז ע"א] שכן נהג האריז"ל, ואחריו נהגו כן הרבה צדיקים בכל הדורות. וכבר דשו בזה רבים האם בימינו ראוי להמנע מזה ואכמ"ל, וכל אחד יעשה כפי הוראת רבותיו.

אולם אלו הנוהגים לעלות לציון הרשב"י אך נמנעים לעלות בל"ג בעומר מטעמי צניעות וקושי הדרך וכדו' ורוצים לעלות ביום אחר, כתב הגר"ש

דבליצקי [שומע ומוסיף ספירת העומר עמ' י'] שכדאי להם ללכת דוקא בג' ימים שאחרי ל"ג בעומר, כיון שמדברי האריז"ל [שם] משמע שההארה נמשכת ג' ימים וכמו שהובא שם על האר"י שהיה הולך ביום ל"ג בעומר עם בני ביתו והיה נשאר שם ג' ימים. [שומע ומוסיף ספירת העומר עמ' י'] ועיין עוד בדברי תורה מונקאטש [ח"ג ס"ו מ"ו] ובטעמי המנהגים [עמ' רס"ח הערה מ"ג].

ובמילי דחסידותא [שינופלד עמ' שפב] כתב בשם 'החלבן', שהאר"ת ל"ג בעומר מתחילה מחצות היום שלפניו.

ובנטעי גבריאל [פסח ח"ג ס"ג הערה י"ז] כתב בשם כמה אחרונים שההארה היא גם ג' ימים לפני כן דומיא דשבת שג' ימים קודם כבר שייך לשבת הבאה, עיי"ש. וכן הובא בשם האדמו"ר מצאנז שליט"א [גיליון באוצר החיים תשע"ה פרשת אמור].

לימוד הזוהר והאדרא זוטא

החיד"א בספרו מורה באצבע [אותרכ"ג] כתב שיש נוהגים בליל ל"ג בעומר ללמוד לשבחי הרשב"י המפוזרים בזוהר ובאדרא זוטא. וסיים שם, שהוא מנהג יפה.

להרבות קצת בשמחה

לא לשכוח ביום ל"ג בעומר להרבות קצת בשמחה וכפי שכתב הרמ"א [סי' תצ"ג ס"ב] 'ביום ל"ג בעומר מרבים בו קצת שמחה'. ובשומע ומסיף [שם] כתב שיקיים זה ע"י שיעשה איזה סעודה וישתה יין.

אי יכול לקיים מצוה לגבי הברכה אפשר שלא יהינן דחיישי' ל"לא תשא" (ואולי ל"א הכי היכא שהנידון על המצוה ואזי הברכה נגרת אחריה) אבל אי נימא שהוא מטעם ספק דרבנן לקולא הרי החילוק וההגדרה דלעיל שהכל תלוי באיזה ספק מיירי ומיהי ההוראה דלקולא מסתדר היטב. [ועינין בשו"ת אורל"צ ח"א סי' ז' שכתב להוכיח שהוא מטעם ספק דרבנן לקולא דלכן בברהמ"ז שהיו ספק דאורייתא הוי לחומרא ועוד הוכחות עיי"ש].

שהנידון אי מצי להניח אזי ההוראה דלהקל היא שיכול לספור ולהניח עירוב, לכן אמרינן דשפיר מברך. והחילוק בזה נפלא ונראה ברור.

וחשבתי דדבר זה תלוי בנידון מהו הטעם שמספק בברכה אמרינן דאזלי לקולא אי משום חומרת וחשש "לא תשא" א"ד משום שהברכות הם מדרבנן וספק דרבנן לקולא, דאי משום חומרת לא תשא יש לעיין בכל הנ"ל דמאי נ"מ מהו הספק ואף בספק

שליט"א ועוד אחרונים שבכ"מ יש להבחין מהי הקולא ומיהי החומרא, וכשהנידון אי חייב או פטור מקיום המצוה, ההוראה משום ספק דרבנן היא שפטור, וכן הוא בכל המצוות הנ"ל שלא קיים כל היום עד ביה"ש דאזי הנידון אי עדיין חייב או שמוא כבר פטור, משא"כ היכא שהנידון אי יכול או לא וכגון ספיה"ע בביה"ש דתחילת היום שודאי חייב בספירת היום שיבוא, וכן עירובי חצירות

לעצמו בל"ג בעתיד), אם כן מה הוא יכול לקבל על עצמו כדי להרבות כבוד שמים ולהביא ישועה לבנותיו?

החליט הרב רוטנברג שהוא מקבל על עצמו להעיר אותם אנשים שמדברים בתפילה. ומתאר לנו הרב רוטנברג איך הוא מעיר לאנשים בצורה עדינה ונעימה, ובתחילה מסמן למדברים עם אצבע על הפה, ואח"כ דופק בנחת על השולחן, אך במקרים שלא עוזר כלום הוא פשוט מעלה את הקול ומקיים את דברי השו"ע בסימן קכ"ז ס"ז "לא ישיח שיחת חולין בשעה ששליח-צבור חוזר התפילה, ואם שח הוא חוטא וגדול עונו מנשוא וגוערין בו", שכידוע זה המקום היחיד בשו"ע שכתוב לגעור במישהו, ועוד כשזה ברבים!

קבלה זו היתה בערך לפני כעשרה חודשים, וברוך ד' ביום שלישי כ"ב אייר תשפ"א נולדו לו שני נכדים (בנים) משתי בנותיו הנ"ל, בהרשים של פחות משעתיים באותו בית חולים.

ד' יעזור שיזכה לרוות רוב נחת דקדושה ולהמשיך להרבות כבוד שמים, ושנזכה כולנו להתחזק בשמירת קדושת בתי מקדש מעט ולהוסיף כהנה וכהנה, ומתוך כך נזכה לכל הישועות בבנין ביהמ"ק השלישי במהרה בימינו אמן.

(גיליון 'קדושת בתי מקדש מעט')

כמה שעות היית במצב כל כך אנוש, היית כבר למעלה!"

אומר לו הרב קרויס: "כבר אמרתי לך, אני לא מדבר בתפילה."

ביררתי את הסיפור ממקור ראשון, וגילינו שהרב קרויס הנ"ל אינו רק דואג על עצמו לא לדבר בתפילה, אלא הוא דואג גם לאחרים שלא ידברו, ומוציא ספרים ועושה חיזוקים. ובאמת כשאדם עושה למען קדושת בתי הכנסת, הקב"ה משאיר אותו למטה להרבות כבוד שמים. ההשלמה של הסיפור הזה היא: להרב רוטנברג הנ"ל יש שתי בנות שחיכו שנים רבות לזש"ק, לאחת נולדה בת בעבר לפני כמעט שבע שנים (בב' סיון מלאו שבע שנים) ומאז לא זכתה להיפקד עוד בזש"ק, ולאחרת לא נולדו בכלל. מספר הרב רוטנברג שהם עשו את כל ההשתדלויות הרפואיות עם טובי הרופאים בארץ, וכמו כן גם רפואות טבעיות וכדו', ועל אף הבטחות הרופאים שהכל יהיה בסדר שום דבר לא עזר.

לפני כשנה בקיץ תש"פ, כשכבר בני המשפחה התייאשו מלעשות את ההשתדלויות הגשמיות, אמר הרב רוטנברג לעצמו: אני אעשה השתדלות רוחנית בעניין 'קדושת בתי כנסת'. אך הוא היה בבעיה, כיון שהוא עצמו ב"ה לא מדבר בכלל בבתי הכנסת (שזהו סיפור

תוך כדי כך הוא אומר לאיש החסד הרב רוטנברג: "איך בין געווען אויף יענע וועלט - איך בין צריך געקומן וייל איך רעד נישט בדווענען" (אני כבר הייתי למעלה והחזירו אותי למטה כיון שאיני מדבר בתפילה!!!)

הרב רוטנברג קורא לבנו שעמד בפתח: "הרשי, אתה שומע מה הוא אומר? הוא היה עם שתי הרגלים למעלה וחזר לפה כיון שאינינו מדבר בתפילה."

הרב קרויס מבקש מהם שייבאו לו בגדים, ומראה את הבגדים הקרועים שנקרעו כשעשו לו את החי"א. התחיל הרב רוטנברג לחשוב כיצד ישיג לו בגדים לשבת, ואז אומר לו הרב קרויס: "יש לי מזוודה אצל יהודי במירון עם בגדי שבת."

הרב רוטנברג רצה מאד לעזור להרב קרויס שכ"כ יקר בעיניו בגדי שבת, אך המשטרה סגרה את הכניסה למירון. סמוך לשעה 3:00 כשנפתחו שערי מירון התקשר מיד הרב רוטנברג להרב קרויס ואומר לו: "אני נוסע להביא לך את המזוודה ממירון."

אומר לו הרב קרויס: "אין צורך, אני כעת עולה במעלות מירון, אני בשבת אצל ר' שמעון."

הרב רוטנברג המום כולו, ואומר לו: "מה, אתה עולה למירון?! איך זה? הרי לפני

ל"ג בעומר מירון תשפ"א, מילים המעבירות בכל יהודי צמרמורת, אלה אזכרה ושפכה עלי נפשי, אולם בתוך כל ים היגון והצער ניבטו גם ניצני השגחה פרטית מופלאים, שאחד מהם בא לפניכם:

יהודי יקר בשם הרב אברהם קרויס הי"ו מחסידי 'תולדות אברהם יצחק' תושב העיר בית שמש, שהיה בתוך האירוע המזעזע, נפגע בצורה קשה ואיבד את ההכרה, אנשי ההצלה סימנו אותו בין הגופות שלא אמורות להישאר בין החיים, אך לפתע אחד מאנשי ההצלה הציע שאולי בכל זאת ננסה לבצע בו החי"א, וכך עשו, ובחסד ד' הוא התעורר.

הוא פונה מיד לבית החולים זיו בעיר צפת, אך שם איבד את ההכרה פעמיים נוספות, ובחסד ד' שוב הצליחו להחיותו וחזר לחיו.

למחרת בבוקר (יום ששי עש"ק 'אמור') נכנס אליו יהודי יקר מאוד בשם הרב ישראל יהודה רוטנברג הי"ו אשר חלק מתפקידיו הוא לחלק אוכל כשר לחולים בבתי החולים מטעם ארגון מפעל החסד. הוא רצה להגיש לו אוכל, אך היהודי הפצוע הרב קרויס (שעדיין היה שעות ספורות אחרי שחזר לחיו, ועדיין לא היה בהכרה מלאה), טען שרוצה אוכל דווקא בכשרות מסוימת ומהודרת.

>>> המשך הגר"ד שטרן מעמ' 1

אומר 'נחם' בכל יום, ואמר לו האר"י שרשב"י ביקש לומר לו 'למה אתה אומר נחם ביום שמחת'. יש לנו עדות של האר"י שכן רשב"י אמר, שזהו "יום שמחת".

מאיך גיסא צריך לדעת, **שלא מוזכר בכלל באר"י הק' שזהו יום פטירת רשב"י**. וכתבו החיד"א, הבן איש חי ועוד שאין זה יום פטירת רשב"י. אז מהי השמחה או איך?

כתוב בקדמונים, שעד ל"ג בעומר הימים הם ימי דין, ומל"ג בעומר מתהפך הדין לרחמים. (והארי הק' מסביר זאת ע"פ קבלה כיצד מתהפך האורות וכו'). ואדרבא, זהו הסיבה שאז פסקו תלמידי ר"ע מלמות בגלל שביום זה מתהפך הדין לרחמים, ולו יצויר שהיו ממשיכים ימי דין היו ממשיכים למות.

וא"כ הסיבה בשמחה הגדולה, הוא בגלל שמאותו יום ר"ע יכל להתחיל להשפיע שפע של תורה לחמשת התלמידים. וכתב הארי שעד יום זה שהיה ימי דין השפעת התורה היתה מצומצמת יותר, משא"כ מיום זה ואילך. **וזהו השמחה הגדולה, בהשפעת השפע הגדול של התורה...**

ולפי"ז אומר הבן איש חי **השמחה היא לאו דווקא לרשב"י אלא אצל כל אחד מחמשת התלמידים**, רק כיון שהקבר של רשב"י הוא הכי מוסמך לכן עושים את זה דווקא אצלו. אבל אין מעלה לרשב"י דווקא יותר משאר התלמידים! אמנם כן רואים שהתקבל השמחה אצל רשב"י

העבודה ביום ל"ג בעומר

לאורך השנים, גם כשהיה יותר פשוט לסייע, תמיד נשאלתי האם לסייע לרשב"י או לא. ואיני נכנס לעצם הדבר האם יש בכך ענין או לא, צריך לדעת שאין זה פשוט בכלל, אם זה גובל בביטול תורה ובעוד דברים לא טובים, מי אמר שרשב"י מעונין בזה בכלל, **אולי רשב"י היה אומר: שב תלמד! ואדרבא, אם אתה רוצה להתחבר לרשב"י תלמד את המאמרים של רשב"י**. כאמור איני נכנס לזה יש דעות לכאן ולכאן וכ"א יעשה כמנהג רבותיו.

אבל מה שודאי ברור, שמי שלא נוסע לא צריך להרגיש חיסרון כלל! הרי מי שלא נוסע ומשקיע ביום זה בתורה בכלל ובתורתו של רשב"י בפרט ודאי זוכה להידבק ברשב"י... ואין לו מה להצטער! !

עיקר העבודה לקנות תורה בלבד

והעיקר לעבוד בימים אלו על הלב טוב ולהשקיע את עצמנו בתורה, ולזכור שרשב"י קנה את גדולתו כשישב במערה ולמד בלי טרדות רק תורה ותורה. וזה מה שצריך ללמוד מרשב"י!

והנה אנחנו עוד לא רחוקים כ"כ מפטירת מרן הגר"ח קניבסקי זצ"ל, וצריך לדעת דבר חשוב, הידע של ר' חיים בתורה והשקיעות וההתמדה שלו בתורה היה דבר אדיר. ואמנם היה עוד גדולי ישראל כאלה, וכואב לשמוע שישנם שהתבטאו שמ'זמן החת"ס לא היה כן' וכדו'. צריך לדעת שזה לא מדויק, היו עשרות גדולי ישראל גם בדורות האחרונים שידעו את

דווקא, וכמו שהעיד האר"י שאמר שזהו "יום שמחתו".

העבודה בימי הספירה - 'לב טוב'

כידוע שימי ספירת העומר זה הכנה למתן תורה, וכמו שאומר הבן איש חי שלכן נקרא שמו חג השבועות מפני שזהו העיקר - ההכנה למתן תורה, כמה שנהיה יותר מוכנים הקב"ה ישיפע יותר שפע בתורה.

ושבע שבועות זה מ"ט ימים שהם בגימטריא 'לב טוב', מפני **שעיקר ההכנה היא שיהיה לאדם לב ראוי**... וזה כולל לב טוב לאחרים, חסד נתינה, פירגון, ולב טוב לעבודת ה' בקדושה ובטהרה.

וה'לב טוב מתחלק לשנים: **עד ל"ג בעומר זה ה'לב**, ומל"ג בעומר זה ה'טוב'.

מבאר הבני יששכר, שהרי טוב זה תורה כנא' לקח טוב נתתי לכם. והיינו שמל"ג בעומר מתחיל ההשפעה של התורה וכמו שכתב האר"י **שהקב"ה משפיע יותר שפע תורה מל"ג בעומר**.

ולכן למעשה, אם אנחנו רוצים יותר להתכונן למתן תורה - דבר ראשון צריך 'לב טוב' בבין אדם לחבירו, וכמו שתלמידי ר"ע נענשו על כך לפי דרגתם, ומל"ג בעומר צריך 'לב טוב' בתורה, להגביר את לימוד התורה, את השקיעות בלימוד, וכך נהיה מוכנים יותר.

וכמוכן שמוטל עלינו להתפלל, ולבקש מהקב"ה שיעזור לנו להיות כלי לתורה, וככל שנתפלל יותר ונבקש יותר נהיה מוכנים יותר.